Náš domov

číslo 3/2024

Foto: Pavel Hubáč

Podzim 2024

Co v tomto čísle najdete

Vážení čtenáři 3
Druhý ročník Zahradní slavnosti v našem domově 4
Malíř podzim 7
Jak se žije v našem domově 8
Třetí heřmanoměstecké setkání 12
Nový domov 14
Návštěva Slovenska 18
Pletení dek pro charitativní účely 20
Virtuální podněty s brýlemi Kaleido 21
Výlet do hřebčína v Kladrubech nad Labem 22
Jak kukuřice okouzlila naše klienty aneb 3. místo v hodu na cíl 23
Seznamte se s ÁMOSem 25
135 let výročí založení KČT, … 26
Koutek trénování paměti 28
Kdo je kdo v našem domově 29
Přehled akcí konaných v našem domově ve 3. čtvrtletí 2024 36
Správné řešení úkolů z Koutku trénování paměti ze strany 28 37
Svoje narozeniny budou slavit 38
Noví obyvatelé našeho domova 39
S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili 39

Vážení čtenáři,

letní dny jsou za námi. Věřím, že jste si dostatečně užili slunka a odpočinuli si při společně strávených chvílích nejen na dovolených, ale třeba i u ohně, na výpravách za kulturou, památkami nebo v přírodě.

Máme před sebou podzim, který pro některé z nás bude asi navždy spojený s povodněmi. Těm, kterých se to týká, přeji hodně sil a fyzické i duševní energie na odstranění škod.

V tomto čísle našeho časopisu se dozvíte opět mnoho zajímavých věcí, které se udály v předešlém období v našem domově. A že jich bylo ☺ !

Také se s Vámi chci podělit o jednu novinku, a to hned v tomto úvodu. V našem parku je zcela nově umístěna pietní deska. Je to místo, kde si můžete zavzpomínat na své blízké, zapálit si svíčku, položit květinu… Najdete jej v druhé polovině zahrady směrem k parku Bažantnice.

Vážení čtenáři, přeji Vám příjemně strávený čas čtením našeho nového vydání!

S úctou

Eva Kunátová Holečková

ředitelka domova

Druhý ročník Zahradní slavnosti v našem domově

První sobota v měsíci září již podruhé patřila Zahradní slavnosti, na kterou byli zváni klienti, jejich rodinní příslušníci, ale také zaměstnanci domova. Jedná se o největší akci našeho domova a tomu odpovídají také s ní spojené přípravy.

Jelikož je naší snahou, abychom se v prostředí domova všichni cítili co nejlépe, pracujeme neustále na tom, aby možnosti vzájemného setkávání byly pro všechny co nejpříjemnější a alespoň z části nahrazovaly přirozené prostředí domova.

Jsme velice rádi, že se letošní Zahradní slavnost i tentokrát vydařila, počasí nám přálo a k našim klientům a zaměstnancům se připojilo nejen 92 rodinných příslušníků, ale také emeritní ředitel našeho domova – pan Jaroslav Müller, který přijal pozvání ředitelky domova. Pan Müller se zasadil o zásadní rozvoj našeho domova v letech 1995 – 2003. Někteří naši klienti a věrní zaměstnanci na něho rádi vzpomínají a osobní setkání s ním bylo nejen pro ně pohlazením po duši. Jelikož společně strávený čas na Zahradní slavnosti nemohl vystačit na sdělení všech zážitků a dojmů po dvaceti letech strávených mimo domov, pozvali jsme pana ředitele na návštěvu našeho domova v podzimních měsících, kdy si bude moci vše v klidu prohlédnout, pohovořit si se svými přáteli a zavzpomínat tak na jednu z výjimečných etap svého života. Jsme velice rádi, že toto setkání bylo oboustranně příjemné a již se těšíme na další společné chvíle strávené v prostředí našeho domova.

Mezi další významné hosty Zahradní slavnosti patřily také naše místní „sletušky“ – dámy, které po celý rok pilně nacvičovaly sestavu na XVII. všesokolský slet v Praze a přišly našim klientům a návštěvníkům představit svoji skladbu s názvem „V rytmu srdce“ pod vedením Anny Minaříkové, DiS.

Vystoupení bylo velice působivé a skvěle doplnilo již tradiční hudební doprovod naší akce v podobě cimbálkové muziky pana Ing. Šálka a jeho Kobylky. Nemohlo chybět ani vystoupení pěveckého sboru Heřmánek složeného z klientů domova.

Odpoledne nám rychle utíkalo u dobrého jídla a pití. Kdo měl chuť, mohl vyzkoušet grilované párky, klobásky anebo zhřešit u výborného domácího štrůdlu, perníku či se občerstvit sklenkou vychlazeného piva, vína nebo širokého výběru nealkoholických nápojů. Pro naše nejmenší byl připraven dětský koutek, a jelikož v nás všech je kousek dítěte, pozvali jsme na závěr celé slavnosti profesionálního kouzelníka, pana Davida Kopeckého z Pardubic, který svými triky překvapil nejednoho z nás.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří nás poctili svojí návštěvou a zúčastnili se naší Zahradní slavnosti. Současně patří obrovské poděkování také veškerému personálu, který se podílel na přípravě, organizaci a realizaci naší slavnosti. Velice si vážíme toho, jak skvěle zafungovala vzájemná spolupráce mezi jednotlivými úseky našeho domova a že mnoho z nás si zvolilo ke zpříjemnění sobotního dne právě naši

akci. Děkujeme a již nyní se těšíme na příští ročník Zahradní slavnosti v prostředí našeho domova.

Martina Honková
vedoucí aktivizačního úseku

Malíř podzim

Rok ustoupil ke svému konci, po strništi v rojnici šlapou honci
a malíř podzim odložil štětce na listí stromů, sadů a lesů,
omývá je ospalostí potoků a řek, mizí čas starostí, veselí a radostí,
zanedlouho nastoupí doba bálů a plesů.

Rok potrvá, než nastane doba na poznávání krás,
pomalu přichází čas odpočinku a spánku, krajina mění svůj ráz,
končí čas vos a včel, mrazík čeká už aby směl
malovat opět vodou a sochat z ní modernu.

Topolová alej oděla se do zlatého roucha,
bohatství snáší se na křidélkách k zemi,
roucho se zbarvilo barvou krve,
stud svůj smývá v ledové vodě
a slunce opičí se nad horizontem,
nechává vodu přikrývat průhlednou milostivou peřinou.

Miroslava Musilová
klientka oddělení 2

Jak se žije v našem domově

V průběhu měsíce června proběhlo v našem domově dotazníkové šetření spokojenosti klientů, do kterého se zapojilo 53 obyvatel domova. Dotazník byl rozdělen na tři oblasti: oblast poskytované péče, oblast technického zázemí a oblast mezilidských vztahů a volnočasových aktivit.

Oblast poskytované péče

S poskytováním péče, vystupováním a chováním personálu vyjádřili respondenti spokojenost. Pracovníky v sociálních službách, sociální pracovnice, zdravotnický personál a aktivizační pracovnice jste ohodnotili na škále 1 – 5 v naprosté většině případů nejlepším hodnocení tedy 1. Při poskytování péče je oceňována u pracovníků v sociálních službách, že „pracují s ochotou, personál je hodný“, u zdravotního personálu – „bez chyby, vždy vstřícné, domluva“. V řádu jednotlivců se objevila i horší hodnocení, ale není blíže uvedeno, z jakého důvodu bylo toho hodnocení přiděleno.

Z dotazníků také vyplynulo, že podpora soběstačnosti klientů má svůj smysl. Ke zlepšení soběstačnosti a sebeobsluhy nejvíce pomáhají pohybové aktivity na aktivizačním úseku – jízda na šlapacím kole, podpora chůze v chodítku a také skupinové cvičení. Jeden respondent uvádí také důsledné dodržování samostatnosti z jeho strany. U klientů, u kterých se soběstačnost nezlepšila, jde převážně o zdravotní stav, bolesti a věk.

Většina dotazovaných uvedla, že se v našem domově cítí bezpečně a nemá narušen pocit soukromí, jak při běžném denním životě, tak při návštěvách příbuzných a známých. Komentář se objevil pouze v jednom případě, kdy šlo o změnu dvoulůžkového pokoje na jednolůžkový. Pouze tři z dotazovaných mají pocit ztráty lidské důstojnosti. A to v případě: „Když má personál na oddělení poradu nebo schůzi a musím čekat na závěr, než mi někdo bude moci pomoct na toaletní židli. Není to až tak moc ponižující jako bolestivé.“ „Ano i ne, nemám ráda drby!, závist a hlavně lži.“ „Jsem ležící.“

Naprostá většina dotazovaných se cítí být dostatečně informována o dění v domově. Většina respondentů také ví o možnosti vyjádřit svůj názor, ať už se jedná o pochvalu či stížnost.

Oblast technického zázemí

Práce prádelny, úklidu, údržby a stravování jsou služby, které mají klienti možnost v domově využívat, a jsou s nimi spokojeni.

Služby prádelny byly ve většině případů hodnoceny kladně. Známku 1 přidělilo prádelně cca 80%. Ve dvou případech bylo upozorněno na ztrátu oblečení, v jednom, že někdy bývá vyprané prádlo „nevonné“.

Pracovnice úklidu ve 47 případech získaly nejlepší hodnocení, doplněné jedním komentářem: „Máme pracovité sestry Marcelku, Janu a Elišku. Bez chyby.“

Velká pozornost byla v dotaznících opět věnována oblasti stravování. S časem podávaných jídel je 49 respondentů z 53 spokojeno. Jednomu z dotazovaných čas nevyhojuje a dával by přednost obědům ve 12:00. Místo podávání stravy je pro většinu vyhovující. Velikost porcí je v pořádku. Objevují se ale připomínky, že jídla je hodně a porce jsou příliš velké. Jeden komentář množství jídla vystihuje: „Během měsíce bych navrhl dva dny půstu, určitě by to prospělo.“

Prostředí domova, ať se jedná o pokoj či společné prostory, vyhovuje 85 % respondentů. Hygienické zázemí má od 35 dotazovaných nejlepší hodnocení, ale upozorňujete na malý počet WC a v jednom případě na nelibou vůni na WC.

Velmi pozitivně je hodnocena také naše zahrada. Objevily se ale také drobné připomínky: „Hlavní zahrada je krásná. Zahrada před mým oknem není bohužel přístupná pro vozíčkáře, chybí mi více keřů.“ „Nekouřit u východu do zahrady.“

Externí služby jako pedikúru, kadeřnici, holičku a kantýnu někteří nevyužívají, a proto se ve škále hodnocení často objevovalo „nevyužívám“ nebo nebyl daný bod vůbec vyplněn. Klienti, kteří danou službu využívají a mohou jí tedy hodnotit, volili ve většině případů nejlepší hodnocení. Podobně jsou na tom také ordinace lékařů. Vyjma ordinace praktického lékaře převažuje u psychiatra, lékaře na bolest a diabetologa odpověď „nevyužívám“ nebo nebylo odpovězeno vůbec. U všech lékařů odpovědi obsáhly všechna hodnocení, vždy však převažovalo hodnocení nejvyšší.

Oblast mezilidských vztahů

Vystupování, komunikaci a chování zaměstnanců si všichni respondenti chválí. Všechny odpovědi zahrnují ve většině případů hodnocení za 1, pouze u čtyř se objevilo hodnocení za 2.

Co se týká kontaktu a komunikace mezi obyvateli domova, tak zde se potřeby různí. Většinou mají dostatek uspokojivých kontaktů. Ale občas se najde někdo, kdo se cítí osamělý a byl by rád, kdyby ho někdo na pokoji navštívil častěji. Ale někteří o kontakt s druhými nestojí a nemají zájem si povídat.

Většina dotazovaných se ráda účastní aktivit a kulturních akcí, které se v domově konají, a nabídku shledávají dostatečně pestrou. „S příchodem nové aktivizační pracovnice se nabídka zlepšila – je pestřejší.“ Také uvádějí, že jsou včas informováni o těchto aktivitách. Většinou také ví o vydávání časopisu Náš domov, který vychází každé čtvrtletí. Někteří patří mezi pravidelné čtenáře časopisu, jiní o něm ví, ale nečtou ho. K důvodům patří špatný zrak nebo nemají časopis k dispozici.

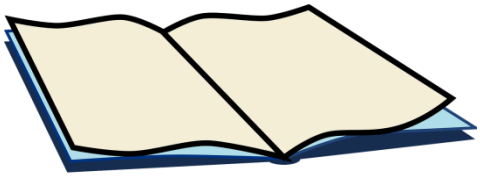

Je potěšující, že většina dotazovaných by náš domov doporučila svým přátelům a známým.

<u>Novinky, které Vás v našem domově zaujaly:</u>

- zahrada,
- výzdoba stěn,
- úprava prostředí domova,
- lékařská péče, rady paní doktorky (operace kolene) a vůbec lidský přístup,
- nová výmalba + nové záclony, závěsy - areál tím ožil.
- kulturní vyžití,
- tělocvična na odd. 2,
- velikonoční výzdoba, kavárnička.
- „Moc se mi líbí jídelna s orchidejemi.“
- „Líbí se mi zvelebování domova.“
- „Z předcházejícího ubytování všechno, cítím se velmi dobře. Není to LDN.“

<u>Náměty a připomínky:</u>

- „Doporučuji půjčit nové filmy a promítat min. 2 x týdně. Účast bude zaručena.“

- „Příliš mnoho polštářků. Dostáváme příliš mnoho zákusků + svačin, místo nich by mohly být zeleninové saláty. Vaří se příliš mnoho masitých pokrmů – stačilo by 2 – 3 x týdně. Bezmasých pokrmů se dá vařit hodně – nemyslím sladkých. Některé přílohy nahradit pečenou zeleninou.“
- „Ve všem jsem spokojená a také se zmíním o knihovně, kterou jsem využívala, než jsem na jedno oko neviděla. klientka odd. 1“
- „Mám od „Ježíška“ tablet, ale nemohu ho využívat, když není připojení k wifi. „
- „Málo jednolůžkových pokojů.“
- „Váš domov mám ráda a jsem zde spokojená!“
- „Kuchyň = nechutná mi zde koření na mase.“
- „Myslím, že drobné práce kolem vlastní osoby by si mohli vykonávat sami ubytovaní. Ulehčí to práci sestřičkám.“
- „Proč jsou stále zatažené žaluzie = hrozná tma na chodbě odd. 2 = smutné.“
- „Kdybych nebyla nemocná, tak si myslím, že jsem na rekreaci.“
- „Jste všichni fajn!! Já vám děkuji!! ☺ a čau!“

Na závěr vyhodnocení dotazníkového šetření bychom chtěli všem respondentům poděkovat za jejich čas a pomoc stále zlepšovat naši službu.
Zároveň Vás chceme vyzvat, že pokud máte nějaký nápad nebo podnět, co v domově změnit k lepšímu, přijďte nám to říci pokud možno hned a konkrétně. Kvůli anonymnímu vyplňování dotazníků nemůžeme vědět, komu například chybí sociální kontakty nebo před kterým oknem by se mělo vysázet více keřů, přestože bychom tato přání třeba i rádi naplnili. Děkujeme.

Ilona Bínová a Lenka Kellerová
sociální pracovnice

Třetí heřmanoměstecké setkání

V letních měsících bylo plánováno již třetí setkání našich heřmanoměsteckých klientů. Nyní jsme ho pojali netradičně, a to formou návštěvy památek v Heřmanově Městci – místního hřebčína, výstavy obrazů zdejšího akademického malíře pana Heřmanského a prohlídkou přilehlé synagogy.

Návštěvy hřebčína mohly být díky ochotě naší průvodkyně, paní Tereze Machové, naplánovány na čtyři termíny. Nejdříve se prohlídky zúčastnilo oddělení 3 a 4, následovalo oddělení 2, oddělení 0 a 5 a poslední termín pro oddělení 1 byl přeložen na začátek října z důvodu nevhodného počasí v den plánovaného termínu.

Všechny naše exkurze se nesly v přátelském duchu. Výklad paní Machové, který byl s každou skupinkou zúčastněných až neuvěřitelně originální, se našim klientům velice líbil. Počasí nám ve většině případů přálo a my jsme tak mohli strávit hodinu a půl ve velice příjemné společnosti naší průvodkyně a jejích čtyřnohých partnerů v prostředí nově zrekonstruovaného hřebčína. Pevně věřím, že stejně spokojeni budou i klienti oddělení 1, kteří se na svoji prohlídku již těší.

Naším dalším cílem se stala výstava místního akademického malíře pana Jaroslava Heřmanského. Mnozí klienti znali pana Heřmanského osobně, jiní měli, nebo ještě mají, jeho obrazy u sebe doma.

V úvodu naší návštěvy nám jeden z hlavních pořadatelů výstavy, pan David Janata, řekl v krátkosti o životě pana Heřmanského a jejich rodové provázanosti. Následně jsme měli možnost si prohlédnout nádherná díla tohoto umělce, na kterého můžeme být právem hrdí. V jeho obrazech jsme my, rodáci, poznali nejen památky a uličky Heřmanova Městce, ale také místa, na která by se bez obrazů pana Heřmanského pravděpodobně brzy zapomnělo.

Díky opětovné skvělé spolupráci mezi aktivizačními pracovnicemi, sociálními pracovnicemi a pracovnicemi jednotlivých oddělení mělo možnost prohlédnout si výstavu pana Heřmanského bezmála dvacet našich klientů. Převažovali městečtí klienti, kteří byli doplněni o naše amatérské malíře a případné zájemce o umění. Velice děkujeme panu Janatovi za ochotu a jeho výklad a budeme se těšit na další případnou spolupráci.

Do třetice měli obyvatelé našeho domova možnost podívat se do místní židovské synagogy, což bylo přání několika našich klientů. Prohlídka proběhla v rámci první návštěvy obrazů pana Heřmanského. Toto přání jsme mohli splnit za pomoci paní Hrstkové, která nás svým výkladem okouzlila natolik, že jsme rádi v její společnosti zůstali o něco déle, než jsme původně plánovali. Vyprávěla nám o historii židovství v Heřmanově Městci, o svých zážitcích z cest a ze života a přidala i několik perliček na závěr. Jsme velice rádi, že jsme díky ní měli možnost exkurze do minulosti i současnosti židovské kultury. Děkujeme.

Děkuji také všem zúčastněným za příjemné chvíle strávené po pamětihodnostech našeho města.

Martina Honková

vedoucí aktivizačního úseku

Nový domov

Přinášíme Vám další díl životního příběhu našeho klienta pana Miroslava Michala. Tentokrát pojednává o tom, jak prožíval opuštění nemocničního oddělení a nástup do našeho domova.

Pomalu končí termín mého pobytu v LDN. Kontaktuji ošetřujícího lékaře, ptám se na můj pobyt v tomto zařízení. Dle informací při příjmu mi bylo řečeno, že v LDN budu tři měsíce. V případě, že se neuzdravím, má doktor pravomoc ze své funkce můj pobyt prodloužit o měsíc. Po tomto termínu již musím ústav opustit, anebo přijmout ubytování o patro výše v tom samém ústavu. Měsíční poplatek 15 000 Kč. Volám Zdeničku, že dle informací doktora bych tu měl končit. Její odpověď není lichotivá. Musel bych v LDN čekat, než něco seženou. Volám Mirečku.

„Mirko, já tu nechci zůstat ani minutu. Své jsem si tu již vytrpěl. V tomto zařízení nemám žádnou šanci již na změnu mého zdravotního stavu. Tento stav je konečný. Více tu již nezískám. Děkuji jim, že mne rozchodili. To je vše!“

„Dědo, vydrž, já se o tebe postarám, neboj se.“

„Doufám, že to nebude další LDN. Víš, jaká byla v té době situace, jiná možnost nebyla, Mirečko. Sestřičky mi nabízely ubytování v patře, když se nemám kam vrátit, že se budou o mě starat. Mirečko, nepřistupuj na tuto možnost. Děkuji jim, ale jejich denní vytížení normální službou je maximální. Já mám ledečské LDN již dosti až do smrti. Ta kmotra s tou kosou nemusí mne připravit o život v této mnou nenáviděné LDN. Myslím, že odchod z tohoto světa si zasloužím v lepším zařízení. Věřím ti, že mi dokážeš něco lepšího sehnat.“

„Neboj se, já se o tebe postarám.“

Tak čekám, uběhlo několik dní, když mne volá doktor. Oznamuje mi, že dcera sehnala jiné ubytování, které se neodmítá. Večer za mnou přichází sestřičky.

„Dědouši, zradil jste nás. Slíbil jste nám, že tu budete s námi. Kdo se nás zastane?“

„Sestřičky, andílci v bílém, já o mém odjezdu zatím nic nevím, ani kdy to bude. Nikdy na Vás nezapomenu, vděčím Vám za to, že jste mne postavily na nohy, i když jen za chodítkem. Jinou možnost jste neměly. Jinak bych byl do smrti ležák. Doufám, že ta nová klec bude od této lepší.“

„To Vám přejeme ze srdce. Budete nám tu chybět.“

Ve večerních hodinách přišel zdravotník se sestřičkou, že mne jdou připravit na zítřejší cestu. Ráno o deváté hodině mě sanita odveze do nového ubytování v Heřmanově Městci. Jaké je to zařízení nikdo nevěděl, nebo nechtěli říci. Myslím, že bude od LDN lepší, kdo však ví, samé tajnosti. No, uvidím, co si na mne ty moje dcerušky vymyslely. Přišlo ráno, vše připraveno. Nervozitou jsem celou noc nespal. Sanita přijela na čas. Řidič již známý, nemohl mi podat žádné informace o novém bydlení. Přišly se rozloučit sestřičky, andílci v bílém. Loučení bylo smutné. I mně slzy pohladily tvář. U sestřiček také, tam bylo slz více. Bylo mi z toho smutno.

Naložili mne do sanitky a opouštěl jsem to pro mne nevábné místo LDN. Doufám, že ho již více nenavštívím. Sanitka nabrala směr Pardubice a uháněla do místa určení. Stále mi vrtalo v hlavě, co si ty moje dcerušky na mě vymyslely. Po cestě projíždíme krajem mé honitby. Slzy mi vyhrkly z očí, sem se již nikdy nepodívám. Na rozcestí stojí kazatelna. Co večerů jsem v ní sedával s Faustíkem a lovil, co teď? Jen bolestné vzpomínky. Zavírám oči. Nechci vidět místa, která jsem s Faustíkem navštěvoval. Vzpomínky jsou však silnější. V hlavě se mi roztáčí film. Sedím s Faustíkem v kazatelně, jeho hlavička je položená ve dvířkách a pozoruje kraj. Pomalu se šeří. Sluníčko již ukončilo svojí pouť oblohou, schovalo se za horizont. Jeho paprsky, světelné louče zbarvily oblohu do ruda. Všude panuje klid, pohoda a mír. Ptáčkové zpívají večerní popěvky a ukolébavky svojí drobotině. Vše utichá, rozprostírá se noční klid. Sem tam ještě pípne opozdilec, zdržel se při shánění potravy mladým a již je ticho. Ptáčci vše nestihnou. Mají toho moc, co musí udělat pro zajištění rodiny. Na poli pod lesem vychází stín, ano je to srna. Stále se ohlíží k lesu. Starostlivá matka, čeká na srnče. To se v malé chvíli objevuje a rovnou k mamince. Drcá jí do bříška, chce mléčko.

„Nezlob, říká mu maminka, dostaneš, ale dávej při tvé skotačině pozor na dravce, aby ti neublížili.“ Těžko neposedovi povídat a upozorňovat. Ten si žije po svém. Maminka srna stále pozoruje špičku lesa. Něco se jí tam nelíbí. Ano, již opustil stín lesa. Je to starý srnec. Mohl by srnčátku ublížit.

Úchvatný pohled do přírody, která se ukládá ke spánku a v mlžném oparu se rýsují obrysy srnčí zvěře, klenotu přírody. Faustík do mne strká:

„Tak, páníčku, přestaň se kochat a střílej, srnec je odstřelový. S tebou je to stále horší. My nechodíme do revíru lovit, ale kochat se krásou přírody a vším živým, co v ní je. Celou tu krásu by smazal jeden výstřel z kulovnice. Páníčku, toho srnce již paseš druhý rok, je to škůdník. Nevím, co si s tebou počnu, uvidíš, že tě Diana potrestá. Určitě se na to nemůže dívat."

Náraz sanity do výmolu na silnici mne probudil ze snění a vrací mne do skutečnosti. Revír jsme již projeli a vjíždíme do Heřmanova Městce. Sanitka zastavuje u domu od pohledu atraktivního. Ve vchodu na mne čeká Zdenička s vnučkou Eliškou.

„Tak dědo," říká Zdenička, „toto je nynější tvoje ubytování."

Eliška trumfuje: „U mne máš z brusu nové bydlení. Jak se uzdravíš, budeš u nás bydlet. Neboj, i na chatu se podíváš. Dandík se nemůže již dočkat." Opět u mne slzy.

Přišel personál, který si mne převzal. Za pomoci saniťáka jsem byl převezen na pokoj. Při jeho rozloučení se mnou pronesl tato slova:

„To není LDN, to je interhotel." V duchu jsem s ním souhlasil. A prvý kontakt s personálem byl na úrovni.

„No, Zdeni, nová klec se mi od pohledu líbí. To Mirka zajistila, to za tu LDN?"

„No tak, dědo!"

„Já vím, jiná možnost tu nebyla. Děkuji Mirce, tobě i Elišce. Omlouvám se Vám za tehdejší jednání. Věřím, že chápete v té době moje rozpoložení."

Děvčata odjela a já zůstal na pokoji se stávajícím pacientem. Jaké budou naše vzájemné vztahy se ukáže později. A jsou dobré. Po dobrém obědě,

a ne na posteli, ale u stolu, mi byl dán pro potřebu pohybu vozík. Na něm se budu přesouvat po budově.

Hned po obědě jsem ho vyzkoušel a vydávám se na průzkum budovy. Opravdu moderně vybavená budova. V podvědomí slyším Mirečky hlas: „Neboj se, dědo, já se o tebe postarám.“ „Děkuji ti, Mirečko.“

Vyjíždím z pokoje, hned proti je místnost rehabilitace vybavena potřebným nářadím. Nikdo není uvnitř. Vjíždím do místnosti, objíždím všechno nářadí a čekám, zdali se někdo ukáže. S odvahou usedám za rotoped a šlapu, nikdo nikde, to je dobře. Přecházím na žebřík a zkouším na něm, no, jde to sice pomalu, ale jde to. Po chodbě přechází sestřičky a slyším, jak si povídají: „Ten je tu od oběda a již cvičí, jsem zvědavá, co to bude za patrona.“

K činnosti v místnosti s využitím nářadí nikdo nic nenamítal.

Vracím se zpět na pokoj, kde na mne čeká sociální pracovnice. Ta mne informuje, kde jsem a jaké jsou na mne požadavky, co je třeba, abych učinil pro moje zařazení. A stal se součástí tohoto ústavu. Neslyším tu žádné příkazy, svléknout, obrátit na bok, na druhý, to je nadělení a tak podobně jak v LDN. Tu panuje klid, pohoda. Sestřičky svou práci vykonávají v klidu s profesním nadhledem a s úsměvem. Žádný poklus, takovou práci bych přál sestřičkám v LDN v Ledči. Panuje tu klid a usměvavá pohoda. Věřím, že tento stav tu bude i později.

Návštěva Slovenska

Druhý týden v září odjela výprava z našeho domova spolu s paní místostarostkou Heřmanova Městce na Slovensko, kde se uskutečnilo setkání se spřáteleným Domovem pro seniory ve Staré Ľubovni v Prešovském kraji. Spolupráce s tímto domovem probíhá již od roku 2006, kdy Pardubický kraj inicioval česko-slovenskou spolupráci mezi jednotlivými zařízeními sociálních služeb. Naše pracovní cesta začala v úterý 10. září 2024 na pardubickém vlakovém nádraží, kde se sešly paní ředitelka Eva Kunátová Holečková, vedoucí provozu Monika Fišnarová, vedoucí ekonomického oddělení Lenka Kodýmová, vedoucí úseku aktivizačních činností Martina Honková, vedoucí sociálního oddělení Kateřina Murinová a paní místostarostka Heřmanova Městce Zuzana Dvořáková a započaly tak šestihodinovou cestu vlakem do slovenského Popradu. Po příjezdu nás přivítal pan ředitel Peter Mucha spolu s vedoucím provozu Ľubomírem Štupákem a dopravili naši početnou výpravu do Tatranské Lomnice.

Druhý den pro nás slovenští kolegové připravili program v podobě výšlapu na Zelené pleso, které leží v nadmořské výšce 1545 metrů. Celodenní procházka byla příjemná, místy slunečná, střídavě mlhavá. Po výstupu do cíle našeho výletu se nám naskytl výhled na průzračné jezero s vrcholky Tater a vodopády v mlžném oparu. Nádherná podívaná. Ve čtvrtek jsme přejeli na Mariánské poutní místo, horu Zvir v Litmanové, kde se v letech 1990 až 1995 dvěma děvčatům z obce Litmanová zjevovala Panna Marie. Další zastávkou byl Ľubovňanský hrad, který se tyčí nad městem Stará Ľubovňa. Cesta k hradu je lemovaná kaštanovou alejí, v kapli jsou k vidění repliky polských korunovačních klenotů, které zde byly v 17. století uschovány. Z hradní věže jsme měli pěkný výhled na Tatry a celé město. Po prohlídce hradu jsme byly přivítány v hostitelském Domově pro

seniory ve Staré Ľubovni, kde jsme absolvovaly prohlídku zařízení, předali jsme si zkušenosti a poznatky z rozdílného fungování našich domovů a vzájemně se inspirovali dobrou praxí a prací s klienty. Poslední den, 13. září, nás už čekala cesta vlakem zpět ze slunného Slovenska do deštivého Česka.

Rády bychom poděkovaly zaměstnancům Domova pro seniory ve Staré Ľubovni, kteří pro nás vymysleli po odborné i volnočasové stránce velmi zajímavý program a byli nám po celou dobu pobytu příjemnými a zábavnými společníky.

Kateřina Murinová

vedoucí sociálního oddělení

Pletení dek pro charitativní účely

Vážení čtenáři,

chtěla bych se s Vámi podělit o následující příběh. Mezi jednu z mnoha aktivit naší dílny ručních prací patří i pletení z vlny. V době rekonstrukcí aktivizačních místností nám někdo daroval pytel různě barevných klubíček. Nastala otázka, jak je využít? Vzpomněla jsem si, že před lety jsme s klienty domova pletly deky dětem do Afriky. Domluvily jsme se, že začneme tvořit čtverce 27 cm x 27cm velké. Do pletení se jako první vrhly klientky paní Dubská a paní Schwarzová z oddělení 5. Scházely jsme se nepravidelně, dle volného času, a vyprávěly si příběhy ze života. Občas jsme přibraly k sobě i některé další klientky, které tato činnost zaujala. Někdy jsme končily i zpěvem, a tak nám čas hezky utíkal.

V té době jsem potkala paní Radku Petrovičovou, která pracuje u Českého červeného kříže v Chrudimi. Tato organizace má velké sklady s oblečením pro dospělé a děti a rozdává je rodinám sociálně slabým a lidem bez domova. Slovo dalo slovo a dohodly jsme se, že jí přivezu tři deky.

Postupně se k nám přidaly i některé pracovnice domova a doma ve volném čase pletly čtverečky, mezi nimi například Helena Hnidková a Zdena Ješinová. Nakonec jsme napletly kolem 120 kusů. Kolegyně Helena je nejdříve barevně sestavila a pak postupně jehlou sešívala a obháčkovala. Nebylo to jednoduché, protože vlna byla různě silná a tak čtverce byly různě pružné a velké.

Před nedávnem jsem jela upletené deky předat do Červeného kříže. Dostaly jsme velké poděkování a ujištění, že některý človíček pro nás neznámý z ní bude mít jistě velkou radost.

I já všem pletařkám moc děkuji a těším se na další spolupráci.

Jitka Jirásková

aktivizační pracovnice

Virtuální podněty s brýlemi Kaleido

Ještě před pár měsíci pro nás mělo slovo Kaleido nicneříkající význam. Pak nám ale přišla výzva z nadace Ježíškova vnoučata, že bychom mohli být vybráni na zapůjčení brýlí Kaleido. A první co jsme udělali? Zadali jsme slovo Kaleido do vyhledávače na internetu a seznámili se tak s těmito úžasnými virtuálními brýlemi. Jen jsme dočetli poslední informace, hned nám bylo jasné, že do toho musíme jít. Vyplnili jsme všechny potřebné údaje a na konci června přišel krásný mail, že jsme byli nadací Ježíškova vnoučata vybráni a celých šest měsíců nám bude tato skvělá věcička k dispozici. První týden v červenci nám byl balíček doručen a začalo seznamování. První krůčky byly opatrné, ale díky paní Rebece Harris, která se o nás vzorně stará a je nám se vším nápomocná, jsme nejisté začátky zvládli. Záštitu nad celou akcí u nás převzala vedoucí aktivizačních činností Mgr. Martina Honková. Skočila do toho rovnými nohama a začalo zaučování ostatních pracovnic aktivizačního úseku, aby mohly co nejdříve vyrazit mezi klienty. První si ale brýle vyzkoušeli někteří zaměstnanci a i pro ně to byl velký zážitek. Díky těmto brýlím mohou naši klienty virtuálně navštívit různá místa po celém světě. A jak si virtuální brýle užívají naši klienti? O tom zase příště. Na závěr patří velké díky nadaci Ježíškova vnoučata za tuto možnost a paní Rebece, která tu pro nás vždy je a vždy nám poradí.

Ilona Bínová

sociální pracovnice

Výlet do hřebčína v Kladrubech nad Labem

Slunných dní začíná ubývat, a tak je potřeba si jich pořádně užít. Proto jsme třetí zářijový týden zakončili výletem. Cesta autobusem netrvala dlouho, o to více jsme měli času na prohlídku hřebčína, kočárovny a sedlovny v Kladrubech nad Labem. Poutavé vyprávění průvodkyň nás seznámilo s historií hřebčína, chovem starokladrubských koní a dozvěděli jsme se spoustu dalších zajímavostí. Největším zážitkem však byl kontakt s tak překrásným zvířetem, kterým kůň je. Již tradičně byl k obědu řízek s chlebem, který pro nás připravili v naší kuchyni. Návštěvu hřebčína v Kladrubech nad Labem můžeme jen doporučit.

Ilona Bínová, sociální pracovnice

Jak kukuřice okouzlila naše klienty aneb 3. místo v hodu na cíl

Když do našeho domova dorazila pozvánka na turnaj v Domově u fontány v Přelouči, nikdo z nás nejdříve nevěděl, co si pod pojmem cornhole neboli hod na cíl má blíže představit. O to více nás lákalo, zjistit si více informací o podstatě hry a jejích pravidlech – látkovými sáčky naplněnými kukuřicí se hráč musí trefit do otvoru hrací desky (za 3 body) nebo hodit sáček na hrací desku tak, aby zůstal na desce a nedotkl se země (za 1 bod).

V té době jsme ještě netušili, že následující měsíc bude ve znamení kukuřice. Poté, co jsme předali údržbě nákres hrací desky s prosbou o její výrobu, vypadalo to, že máme napůl vyhráno – výrobu sáčků už s našimi klienty přeci hravě zvládneme. A tak to všechno začalo. Jedna skupinka klientů si u známých tónů českých písniček zpříjemnila odpoledne v zahradě přebíráním kukuřice, druhá mezi pečením pouťových koláčků plnila ušité sáčky přebranou kukuřicí a třetí zašívala sáčky, co nejpevněji zvládla.

Cornhole naše klienty okouzlil natolik, že bylo velice obtížné vybrat finální trojici na turnaj v Přelouči. Tréninků nebylo mnoho, ale díky nim jsme vytvořili soutěžní tým, který se skládal z paní Emilie, paní Jolany a pana Jiřího. Společně s kolegyní ze sociálního oddělení Ilonkou, jsme se vydali do boje o co nejlepší možné umístění – někteří z nás se totiž nesměli vrátit bez medaile ☺.

Cestou jsme žertovali o velikosti prkna a sáčků - v pravidlech turnaje nebyly přesně definovány rozměry, a tak jsme hráli se standardními rozměry pro cornhole. O to větší výzvou pro nás bylo, když jsme viděli desku, která byla třetinových rozměrů, než ta naše, a o sáčcích ani nemluvě. Naši klienti se s tím však poprali statečně a prokázali, že mají nejen odvahu, ale především skvělou mušku. Obzvláště pan Jiří, který si z turnaje odnesl zvláštní cenu za své neskutečně přesné hody. Všichni měli ohromnou radost ze společného třetího místa (z jedenácti týmů). Naše trojice vítězů obdržela medaile, diplom a kalendář se sladkou odměnou v podobě čerstvě upečených koláčků v místní kuchyni domova. Pohár, který byl společný, bude zdobit prostory našeho domova a bude nám připomínat naše společné úspěchy.

Ráda bych závěrem poděkovala všem zúčastněným, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě celé hry nebo s námi trénovali na turnaj (včetně Anetky, která trénovala s klienty na oddělení 2). Jsem velice ráda, že nás kukuřice spojila natolik, že jsme si užili mnoho příjemných společných chvil. A jelikož sliby se mají plnit a naše prkno je prostě lepší, na tom jsme se všichni shodli ☺, připravujeme pro Vás již nyní turnaj v prostředí našeho domova, aby si všichni

zájemci mohli vyzkoušet kukuřici v akci. Pevně věřím, že jsou mezi námi další skryté talenty. Těšíme se na další společné zážitky. Kukuřici zdar!

Martina Honková
vedoucí aktivizačního úseku

Seznamte se s ÁMOSem

Možná jste měli někdy cestu do kantýny kolem recepce, možná si občas zajdete koupit kávu do automatu u hlavního vchodu nebo třeba navštívíte sociální pracovnice v jejich kanceláři. Nepadlo Vám někdy oko na velkou černou obrazovku, na které běhají různé obrázky a na které je devět stabilních okének? Pokud jste ještě neměli tu čest, dovolte mi, abych Vám představila ÁMOSe.

ÁMOS u nás bydlí od března letošního roku a jde o interaktivní digitální panel, na kterém můžete zjistit spoustu potřebných a zajímavých informací. Nemusíte se vůbec bát, že s tím neumíte zacházet, nebo že něco špatně zmáčknete. Chce to jen trochu odvahy a zvídavosti a v případě potřeby se nebát zeptat zaměstnanců našeho domova, jak takový panel funguje. K jeho ovládání Vám bude stačit jeden prst, kterým se obrazovky lehce dotknete.

Ve spodní části naleznete devět základních tlačítek, kde většina z nich nabízí informace o našem domově. Prohlédnete si zde fotky z uplynulých akcí, prostudujete jídelní lístek, naleznete zde nejdůležitější kontakty na zaměstnance našeho domova a přehled nadcházejících aktivit. „Prolistujete“ si časopis Náš domov a také přehledně uspořádaný seznam našich obyvatel. Svou pozornost věnujte tlačítku Zajímavosti, kde naleznete hry – pexeso, piškvorky, sudoku, kvízy, virtuální prohlídky zajímavých míst, aktuální zprávy a mnoho dalšího. V prostřední části kolují fotografie našeho domova, aktuality a pozvánky na akce v domově. Horní část je v rukou samotného ÁMOSe a je čistě na něm, jaké informace v ní právě naleznete.

Takže přijměte naše pozvání a kdo ještě ÁMOSe neznáte, přijďte se s ním osobně seznámit.

Ilona Bínová

sociální pracovnice

135 LET VÝROČÍ ZALOŽENÍ KČT, VÝROČÍ OTEVŘENÍ STEZKY K. J. ZÁKOUCKÉHO, 50 LET ZAHÁJENÍ ČINNOSTI AUTOKEMPINGU KONOPÁČ A 30 LET FCC ČR

Ve dnech 24. 8. – 27. 8. 2023 byla v Autokempinku Konopáč u Heřmanova Městce vzpomenuta shora uvedená výročí, která spojují přátele cestování. Pořadatelem akce byla Federace campingu a caravaningu České republiky. Hlavním dnem byla sobota dne 26. 8. 2023, kdy v dopoledních hodinách probíhal v areálu kempu řemeslný Fler Market. Od 13 hodin dala FCC ČR k dispozici doprovodný autobus, který však byl využit až na závěr, valnou část absolvovali účastníci pěšky, včetně dvou malých dětí ve věku 4 a 7 let.

První zastávkou na putování po stopách 135 let KČT byla zastávka na hřbitově u hrobu člena Síně slávy české turistiky K. J. Zákouckého, který byl uveden do Síně slávy díky iniciativě tehdejšího pana starosty v roce 2018. Účastníci položili rukou členky KČT Slovan Pardubice Jany Chválové (spíš dali do vkusné vázy) květiny a zapálili svíčku na hrobě tohoto propagátora turistiky v Železných horách. Časopis turistů uvádí, že byl pohřben ve svém rodišti dne 5. září 1925 za hojné účasti učitelstva a občanstva vůbec. My jsme při našem putování o hojné účasti hovořit nemohli, ač zájem projevili turisté z Rožnova pod Radhoštěm, Mohelnice, České Lípy, Pardubic a Chrudimi. Doprovázel nás místní patriot mistr kamenický pan František Pleskot. Ze hřbitova naše malá skupina pokračovala přes starou zástavbu do zámeckého parku, po jehož průchodu následovalo zastavení u desky nejvýznačnějšího zdejšího rodáka J. S. Gutha-Jarkovského. Pamětní deska byla osazena na jeho rodném domě v roce 2002 a uveden byl do Síně slávy české turistiky v roce 2004. Bylo vzpomenuto toho, že sice nebyl zakladatelem Klubu českých turistů (do KČT vstoupil v roce 1892, KČT byl založen 1888, tedy letos oslavuje 135 let), přesto však jeho zásluhy o klub jsou patrné dodnes. Kytici do vázy u desky dala místostarostka Mgr. Zuzana Dvořáková za spoluúčasti předsedy oblasti KČT Pardubice Vlastimila Škváry. V projevu u pamětní desky jsme zdůraznili, že pan doktor Guth na své rodiště nezapomínal, ač se rodina odstěhovala, když mu bylo sedm let. Za samozřejmou zmínku můžeme považovat to, že tento dlouholetý předseda KČT a posléze KČST (1915 – 1926) vždy kladl na první místo slušnost, čestnost, skromnost a vzájemnou úctu.

Poté se účastníci přesunuli do sousedního nově zrekonstruovaného hřebčína. Po prohlídce tohoto objektu, který chová kladrubské vraníky, jsme u desky K. J. Zákouckého na místní škole umístili opět květiny rukou předsedy KČT Slovan Pardubice Ing. Jiřího Ehrenbergera. Poté následovalo malé občerstvení v hotelu Bílý beránek, neboť i tento den byla tropická vedra.

Na závěr našeho pobytu ve městě nás přivítal ve dveřích chrámu svatého Bartoloměje ministr pan Marek Výborný, aby nás chrámem provedl. Pouť u příležitosti vysvěcení tohoto svatostánku v těchto dnech právě probíhala včetně pouťových atrakcí. Dal najevo svou kvalifikaci pro tento účel, začínal zde jako prostý ministrant. Museli jsme s povděkem kvitovat, že ani pan ministr nezapomíná na svoje rodiště, podobně jako výše zmínění J. S. Guth-Jarkovský. Této prohlídky se zúčastnil i pan Bohumil Starý s manželkou Olgou, kterému zdravotní stav nedovoloval, aby šel pěšky s námi. Úplně na závěr nás autobus převezl přes povedený nový autobusový terminál k pomníčku, který je umístěn na stezce nad Konopáčem (začátek žluté značky) K. J. Zákouckého. Tato dodnes udržovaná stezka byla otevřena před 95 lety.

Celá akce, která měla ještě doprovodný program (výlety ve volném programu, divadelní představení Limonádový Joe v místním amfiteátru, který je součástí kempinku Konopáč, večerní produkce country skupiny, návštěva heřmanoměstecké pouti, atd.) FCC ČR sponzorovala autobus, květiny, zajistila drobné občerstvení a nemalé vstupné do hřebčína; letos Federace oslavila 30 let od založení, konkrétně osobou pana Bohumila Starého, který byl v současné době nominován na hrdinu cestovního ruchu za 30 let. V jeho případě však číslovka 30 let je mimo soutěž, v těchto aktivitách se pohybuje minimálně 50 let. Stál u počátků autokempů u nás, konkrétně Autokempinku Konopáč, který byl otevřen před padesáti lety, za účasti 500 osob, mnohdy členů KČT, dne 15. 6. 1973. Součástí tohoto zahájení provozu autokempinku bylo i VIII. Celostátní setkání mototuristů a II. Krajský sraz turistů.

Za Radu Síně slávy české turistiky se letošního setkání zúčastnil Jiří Chvála, který tímto děkuje účastníkům a sponzorům za hladký průběh (nakonec i to počasí, ač vyhrožováno TV deštěm, vydrželo).

Jiří Chvála, MT

Článek nám donesl Bohumil Kalousek, klient oddělení O

Zdroj: ZPRÁVY KLUBU PŘÁTEL PARDUBICKA, LIX. Ročník 2024, číslo 1 - 2

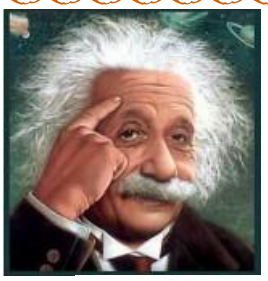

Koutek trénování paměti

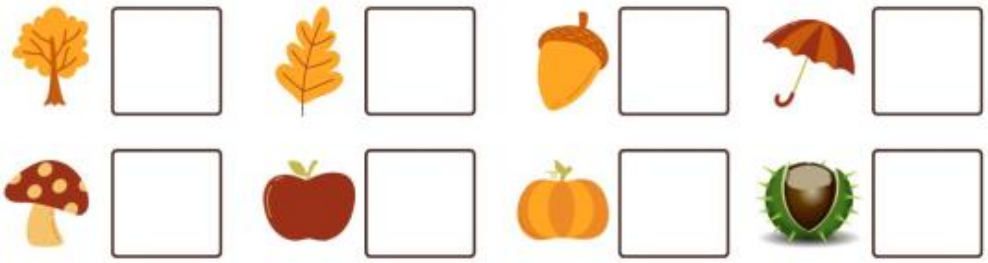

Řešení naleznete na str. 37.

Kdo je kdo v našem domově

Vy, kteří chodíte cvičit a účastníte se akcí v domově pořádaných, jste již jistě zaregistrovali, že od počátku srpna 2024 potkáváte mezi aktivizačními pracovnicemi novou tvář.

V dnešním rozhovoru Vám představujeme ***Zuzanu Zajko*** (46 let, narodila se v Praze, vyrostla v Přelouči, nyní se stěhuje do Heřmanova Městce).

Jaké byly Tvoje předchozí pracovní zkušenosti?

„V předchozím zaměstnání jsem pracovala jako terénní pracovník v sociálních službách u organizace Včelka. V rámci pracovní náplně jsme poskytovali pečovatelskou službu, osobní asistenci a aktivizační služby lidem v domácím prostředí. Práce to byla náročná, ale díky klientům a úžasnému pracovnímu kolektivu mě velmi bavila.“

Co tě baví na práci v sociálních službách?

„Odjakživa mě bavila práce s lidmi. V práci se seniory vidím velký smysl a naplňuje mě.“

Máš nějaké pracovní plány či cíle?

„Zatím pracuji v domově krátce, snažím se zorientovat ve všech povinnostech aktivizační pracovnice. Nějaké nápady už se rýsují. Těším se, až lépe poznám klienty, se kterými pracuji.“

Co Tě baví ve volném čase? Čím si takzvaně dobíjíš baterky?

„Baví mě hudba, příroda, cestování, motorky, je toho hodně. Maximálně mě nabíjí i čas strávený společně s rodinou.“

Co bys přála našim klientům?

„Přeji jim hodně zdraví, spokojenosti a radostných chvil strávených u nás v domově a i s rodinou.“

Co bys přála našim zaměstnancům?

„Aby je práce v domově bavila.“

Máš nějaké přání, co bys chtěla, aby se Ti splnilo?

„Spokojenost a zdraví mých nejbližších a vlastně všech.“
„Další moje přání je, vyřešit si vlastně už podruhé vlastní bydlení a ráda bych i víc cestovala. Do budoucna plánujeme s dcerkou i pořízení nějakého zvířecího kamaráda.“

Děkuji za rozhovor.

Paní ***Jana Truncová*** (79 let, pochází ze Štěnce u Luže) neměla vždy jednoduchý život. Byla velmi činorodou ženou, čímž obohacovala život i ostatním lidem, a zároveň jí to pomáhalo udržovat si veselou mysl.

Kde jste se narodila, kde jste žila?

„Narodila jsem se v roce 1945 v Holicích v Čechách a zrovna v té době, kdy jsem přicházela na svět, bombardovali Američani Petrolku v Pardubicích. Tatínek byl továrním mistrem v Botaně a maminka byla šička v Modeně, oba podniky byly v Holicích. Měla jsem tři sourozence, byla jsem nejmladší. Všichni tři kluci měli vzdělání a já jsem byla jen vyučená. Brácha Pepa byl nejstarší, udělal si vysokou školu a pracoval jako celník na železnici. Tenkrát, to bylo strašné haló, odhalil v jednom vlaku velké množství poschovávaných zlatých prutů – to bylo už za komunistů. Chodila jsem do měšťanky a pak jsem chtěla být mermomocí švadlenou. Učiliště bylo na severu Čech a mamka mě tam nepustila, dodneška mě to mrzí, šití mě hrozně bavilo. Po měšťance jsem šla pracovat rovnou do Botany v Holicích. Všimli si, že jsem šikovná, tak mi umožnili absolvovat Školu práce, kde jsem se učila všechny pracovní úkony (od krájení materiálu, lepení, šití, musela jsem se naučit vytvořit celou botu). Studovala jsem při zaměstnání. Nejdříve jsem šila na stroji, obšívala jsem polobotky a moc mě to bavilo. Později jsem se naučila ještě kompletovat cvičky. Pak jsem přešla na jinou pozici – manipulanta. A protože se jim zdálo, že jsem nevytížená, tak mi ještě dali na starosti sklad. Pracovala jsem někdy i do noci. Trávila jsem hodně času v práci, a když už jsme měli děti, musely být dost často s babičkou a stýskalo se jim. V Botaně jsem pracovala přes čtyřicet let, až do důchodu.“

„Jako mladí jsme chodili tancovat na "odpoledničky" do restaurace Na Špici. Nebo jsme jezdili do Pardubic ke kasárnám na kole. Od malička jsem taky cvičila v Sokole - řádila jsem na bradlech - cvičení mě strašně

bavilo. Později jsem chodila cvičit i do Svazarmu.“

Jak jste se seznámila s manželem a co přišlo dále?

„Otec mojí kamarádky onemocněl, jeli jsme se na něj podívat do nemocnice a tam jsme se potkali s mým budoucím manželem Josefem i jeho maminkou – byla to teta té mojí kamarádky. Ona řekla: "Josefe, tohle by byla holka pro tebe." Vdávala jsem se za čtyři a půl roku - 20. listopadu 1965. Pak jsem se stěhovala do Štěnce u Luže, kde Josef bydlel.

V práci mi udělali převodku z holické Botany do té ve Skutči.“

„Ve Štěnci je krásná krajina, strašně se mi tam líbilo, ale vadilo mi, že přímo v té vesnici se toho moc nedělo. Soused ve Štěnci pak povídal: "Ty, Jano, my tě musíme stáhnout do obecního úřadu." Já jsem říkala, že na to nebudu mít čas, ale pak jsem se zapojila. Byla jsem samá funkce, bavilo mě být aktivní a organizovat akce pro lidi. Až mě to děti někdy vyčítají, že jsem neměla tolik času. Většinou jsem dělala pokladní. Byla jsem vedoucí brigády socialistické práce - náš úsek byl v práci nejlepší. Pak jsem se tam nepohodla s mistrovou – pořád mi něco nadhazovali, co nebyla pravda a co bych měla říct, i když to tak nebylo. Tak jsem se domluvila, že přestoupím na poloprovoz, kde to bylo za míň peněz, ale měla jsem klid. Pojezdili jsme s naší šicí dílnou hodně výletů – většinou jsme jezdili po zámkách, naposledy jsme byli ve Znojmě ve sklípku. V práci jsme také měli umělecký kroužek, organizovali jsme různé programy a nacvičovali zábavné scénky.“

„Ve Štěnci byla hospoda a tam jsme pozvali například divadlo. Pořádali jsme akce, třeba při posvícení, pekly se koláče. Taky jsem zařídila, že jsme nakoupili velké nafukovací balóny

a chodily jsme se ženskými do hospody cvičit.“

„Od roku 1968 až do roku 2020 jsem byla předsedkyní Červeného kříže, za činnost v této organizaci jsem dostala spoustu ocenění, měla jsem to doma schované. Jinak jsem byla řadu let členkou ROH, vybírala jsem známky. Byla jsem ve výboru KSČ, předsedkyní rozhodčí komise, jezdila jsem často po školeních. Doplňovala jsem obecní kroniku v letech 2000 – 2019 obce Jenišovice.

„Byli jsme pět roků s manželem a stále nepřicházely děti. Musela jsem si pak hlídat plodné a neplodné dny a nakonec se to povedlo, což jsem v tu chvíli vůbec netušila. Když se narodil první syn Josef, strašně moc do roka brečel a nevěděli jsme proč. Když mu bylo pět let, narodil se nám druhý syn Pavel. Každý je jiný.“

„S manželem jsme měli ve Štěnci několik let hospodu. To byli už synové starší a Josef nám i pomáhal. Pěstovali jsme hodně na zahrádce – brambory, spousta rajčat, květiny. Drželi jsme prase. S manželem jsem neměla úplně dobrý život. Jeho maminka byla na mě strašně hodná, moc jsme si rozuměly a manželovi to vadilo. Byl dost tvrdohlavý a na mě vůbec nedal. Nebyl hodný ani na naše kluky, to mě mrzelo. Měl mi taky asi za zlé, že jsem byla hodně aktivní a činorodá. To teď vidím, že jsem taky udělala chybu a měla jsem se manželovi možná více věnovat.“

„Do důchodu jsem šla v roce 2001, manžel pak zemřel v roce 2020. Dům ve Štěnci teď prodáváme, zatím se neprodal. Již ke stáru jsme měli psa - salašnického vlčáka Bleska. Když jsem odešla do nemocnice, byl tam sám půl roku a syn ho jezdil krmit. Pak si ho vzali jedni manželé v Táboře. Je mi po něm smutno.“

Co jste ještě ráda dělala?

„Moc ráda jsem šila - hlavně šaty na sebe a dělala opravy oděvů.“

„Taky jsem hrozně ráda jezdila autem, sama jsem řídila a bavilo mě couvat. Neměla jsem žádnou havárku. Koupili jsme nejdříve Škodovku a potom Fiata.“

Na co jste ve Vašem životě hrdá, co se podařilo?

„Hrdá jsem na naše syny. Taky na to, že jsme přistavěli s Josefem jedno patro domu.“

Co byste v životě změnila?

„Zažila jsem některé nehezké věci, které mě potrápily a nechci je tady zveřejňovat, ale člověk to musí tak nějak brát, jak to život dává.“

Jaký máte recept na vitalitu?

„Je potřeba se pravidelně hýbat- třeba chodit na procházky.“

„Být aktivní – ty aktivity, které jsem dělala, mě držely nad vodou, když jsem třeba něco těžkého prožívala.“

„Záleží mi na tom, abych byla upravená. I teď se snažím na sebe dbát.“

Jak jste spokojená v našem domově pro seniory?

„Doma jsem spadla ze sedmnácti schodů a dostala jsem se do nemocnice. Neuměla jsem si představit, že bych měla jít do domova důchodců. Ale jsem tady strašně moc spokojená. Když vidím tu čistotu, to ani v rodině někde nemají.

Vidím, že pracovnice tady si rozumí a že se i vzájemně zastoupí, když je potřeba. Účastním se všeho, co se zde děje, jsem ráda, že můžu být zase činorodá.“

Co byste vzkázala (popřála) ostatním klientům?

„Aby si zbytečně neztrpčovali život, jedna aby neosočovala druhou, že se všechno dá vyřešit úplně jiným způsobem. Na dvojlůžkových pokojích není někdy jednoduché soužití dvou lidí. Já jsem spíše člověk, který se podřídí.“

„Aby si lidé vážili toho, co se tady pro ně dělá – někteří si toho neváží a ani si neuvědomí, kolik to stojí sil, aby to tady takhle perfektně fungovalo. Je tady o nás velmi dobře postaráno.“

„Také, aby využívali všeho toho, co nám tady nabízíte.“

Co byste vzkázala nebo popřála zaměstnancům?

„Jste tady všichni moc hodní a spravedliví, moc si toho cením. Jindee jsem tak ochotné lidi nepotkala.

Máte nějaké přání?

„V prvé řadě, aby člověku sloužilo zdraví. Mám boláky na nohou, musí mi dělat pravidelné převazy, někdy to i dost bolí, tak kdyby se to nějak zahojilo.“

„Aby to na vesnicích stále žilo, jako to bylo za nás.“

Děkujeme za rozhovor.

Přehled akcí konaných v našem domově ve 3. čtvrtletí 2024

Červenec

8. 7. 2024 Sportovní odpoledne s Charitou

10. 7. 2024 Hudební vystoupení p. Vávry

15. 7. 2024 Zkouška pěveckého sboru Heřmánek

12. 7. 2024 Monoxylon - cestovatelská přednáška

18. 7. 2024 Prodej textilu

24. 7. 2024 Narozeninové posezení za měsíc červen – hudební vystoupení p. Kubce - Český film

29. 7. 2024 Hudební vystoupení p. Příhody

Srpen

7. 8. 2024 Harmonikář Tom – vystoupení pro klienty na lůžku

22. 8. 2024 Zkouška pěveckého sboru Heřmánek

27. 8. 2024 Dravci

29. 8. 2024 Návštěva hřebčína HM – oddělení 2

30. 8. 2024 Narozeninové posezení za měsíc červenec - hudební vystoupení p. Pecháčka

Září

3. 9. 2024 Zkouška pěveckého sboru Heřmánek

5. 9. 2024 Návštěva hřebčína HM - oddělení 0, 5

7. 9. 2024 Zahradní slavnost

17. 9. 2024 Prodej textilu

18. 9. 2024 Výstava obrazů p. Heřmanského a návštěva synagogy

19. 9. 2024 Turnaj DPS Přelouč - Hod na cíl - Cornhole

19. 9. 2024 Narozeninové posezení za měsíc srpen - hudební vystoupení p. Vavřinkové

20. 9. 2024 Výlet - hřebčín Kladruby nad Labem

23. 9. 2024 Hudební vystoupení Choltičanky

24. 9. 2024 Výstava obrazů p. Heřmanského

25. 9. 2024 Přednáška p. Machačová (Charita) - Putování po severovýchodních Čechách

30. 9. 2024 Hudebníci na pokojích klientů – spolek Tilia23

Správné řešení úkolů z Koutku trénování paměti ze strany 28

Řešení:

Řešení:

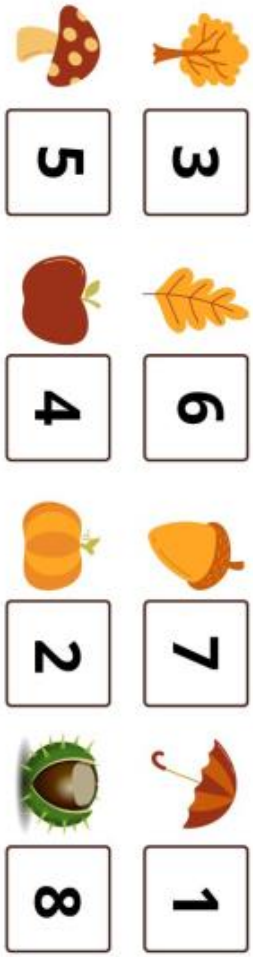

Svoje narozeniny budou slavit

v říjnu

p. Vodehnal Miroslav
p. Sládková Jana
p. Machačová Irena
p. Hošková Eva
p. Havlasová Marie
p. Koutná Marie
p. Patočková Hedvika
p. Horáková Stanislava
p. Heřmanská Věra
p. Jeník František
p. Krejčová Marie

v listopadu

p. Pošíková Marie
p. Marini Vlasta
p. Páclová Helena
p. Kramář Zdeněk, Ing.
p. Chlumská Marie
p. Vaigantová Marie
p. Dočekalová Božena

v prosinci

p. Vyhnálková Marie
p. Špás Petr
p. Horáková Eva
p. Mrláková Miloslava
p. Filipová Jitka
p. Provazníková Zdeňka
p. Jeníčková Anna
p. Vilímovská Marie
p. Podroužková Anežka
p. Stehnová Božena
p. Zitová Ivana

Přejeme všechno nejlepší!

Noví obyvatelé našeho domova

Červenec

p. Jurková Olga
p. Štusková Jiřina

Srpen

Září

p. Mückeová Viluše
p. Portyšová Pavla
p. Sládková Jana
Ing. Wurst Jaroslav
p. Vilímová Blanka
p. Koupilová Jindřiška

Přejeme příjemný pobyt!

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili

v červenci

p. Ondrušová Marie

v srpnu

Mgr. Pitrová Hana
p. Jurková Olga
p. Válka Gerhard
p. Slámová Věra

v září

p. Heřmanová Marie
p. Mückeová Viluše
p. Binderová Marie
Ing. Wurst Jaroslav

Čest jejich památce!

Náš domov 3/2024

Čtvrtletník vydávaný Domovem pro seniory Heřmanův Městec.

Redakční rada:
Mgr. Monika Fišnarová
Mgr. Martina Honková
Mgr. Lenka Kellerová
Bc. Ilona Bínová

Kontakty: *Domov pro seniory Heřmanův Městec*
U Bažantnice 63
538 03 Heřmanův Městec

Telefon: *+420 469 660 268*
E-mail: *socialni@dshm.cz*

Fotografie na titulní straně: *Pavel Hubáč*